

El cabal de la vida

Dll, 19/07/2010 per Laia de Ahumada

[Paraules des del silenci](#)

Som al pic de l'estiu i només ve de gust jeure en un lloc frescal. M'agrada el mar i m'agrada el riu. Cada un em porta sensacions i pensaments diferents. Ahir vaig estar bella estona asseguda contemplant el Noguera de Vallferrera en el seu pas per Alins. És curiós com podem passar hores mirant el pas de l'aigua o l'espetegar del foc, i en canvi a ningú no se li acut la contemplació de l'aigua quieta d'un safareig o la llum d'una bombeta elèctrica. ¿És el moviment el que ens atrau?

El moviment fa que tot canviï contínuament. Cada gota d'aigua que espetega contra les pedres es trenca en mil bocins i, sense dordre's per les pèrdues, segueix llera avall, esmicolant-se en una eterna dissolució —que entenc homeopàtica perquè, com més petita és, més força té— fins que arriba a la mar, on la gota no deixa de ser, malgrat haver desaparegut la necessitat de ser-ne conscient.

El moviment del riu ens fa viure la «impermanència»: descobrir que tot canvia contínuament, que és impossible aturar el cabal de la vida. ¿Qui, de petit, no ha llençat al corrent un petit tronc, a tall de vaixell, pel goig de veure'l perdre's entre l'escuma enjojagassada, aigua avall?

L'aigua del riu no s'atura, ni a l'hivern, quan el gel la protegeix amb un mantell i ella segueix fent forat dins les entranyes. L'aigua del riu és el fluir de la vida, que tant ens espanta; és una lliçó de confiança. De vegades, les gotes romanceres s'aturen a les vores, rabejant-se en el fang i cobrint-se d'escuma bruta, mentre el riu corre vestint-se amb tots els colors de l'arc iris.

De vegades només ens cal un salt, un petit salt, per sortir del fang i tornar al riu de la vida.